

ידידות מזוהבות

אלתא (ראשי תיבות של אלקטרוניקה תעשייה אזרחית). על אלתא סיים מבקרהמדינה דיקוחשי בון מייחוד, שפורסם לפני כשנה, ושיהיה את המהלומה הראשונה על מיצצר התעשייה האזרחית.

המבקר מצא כי מנכ"ל אלתא, מלתיאל מקלף, וסגנו יעקב מליש, מנהל-הכספים, השתמשו בחברות, העובדות עם אלתא, לבניית תחילת שלהם באשרד. יעקב מליש בנה את וילתו ברובע ד', באמצעות הקבלן יהודה אילוביץ. קבלן זה קיבל עבודות מאלתא שעליהן קבע מבקרהמדינה: "תחשיב ההתייקרויות שנקלל בחשבונות הסופיים אשר עלידי מהנדס המפעל, עלידי יחידת-התחום ועלידי יחידת-הכספים של החברה, בלא שאף אחת מיחידות אלה עמדה על כך, שלפי תנאי-החזרה לא היה מקום להכיר בהפרכי התייקרויות (בסך 34 אלף לירות), וגם לא על שיגאות חמורות שהיו כלולות בתחשיב ההתייקרויות".

המבקר קובע עוד, כי אילוביץ קיבל עבודות ללא מיכרו וללא קביעה מראש של מחירים ותנאי-שלום. נמצאו מיקרים של תשלומי-יתר של 10 אלפים לירות, מקלף עצמו העסיק בבניית וילתו של חברות שעברו עבור אלתא, אחת של מתכננים שהכינו את התוכנית לביתו תוך שימוש במישרי אלתא ובציודה.

המבקר מצא במפורש, כי כאשר עובדים בכירים של מפעל משתמשים לשימוש הפרטי כגורמים חקשורים עם החברה שאותה הם מנהלים, נוצר מצבו שבו טמונה סכנה... של פגיעה בטוהר-המחזור. במקרה של ראשי אלתא, מצא המבקר כי כגלל היחסים המיוחדים הללו שלמה אלתא יותר ממה שהיתה צריכה לשלם — במישרין או עקיפין — מכספי תקציב-הביטחון!

האם נענשו מקלף ומליש? הסימלילה. מקלף נשלח לאמריקה, כנציג מייחוד של התעשייה האזרחית, במשכורת של 40 אלף דולר לשנה. מליש נשלח לניו-יורק כנציג התעשייה האזרחית שם.

המיקרה הקלאסי של התלמיד, שעלה על רבו, הוא פרשת מנהל כוח-האדם באלתא וחברת-ההגות, יעקב ברגמן. ברגמן עלה ארצה בשנת 1949, עבד קצת כנהג-מונית, ואחר-כך הצטרף למסאי והפך מזכיר קופת-חולים זמנהוף, הוא הצטרף לתעשייה האזרחית, התקרב לבניוסף, ובשנת 1964

רחה. על כל פנים, הוא לא התקין בביתו את המאווררים המקוריים, אלא החליפם באחרים — כפי שטוענת העדות במישטרה, שאף רמות לכתובת שבה הוחלפו המאווררים.

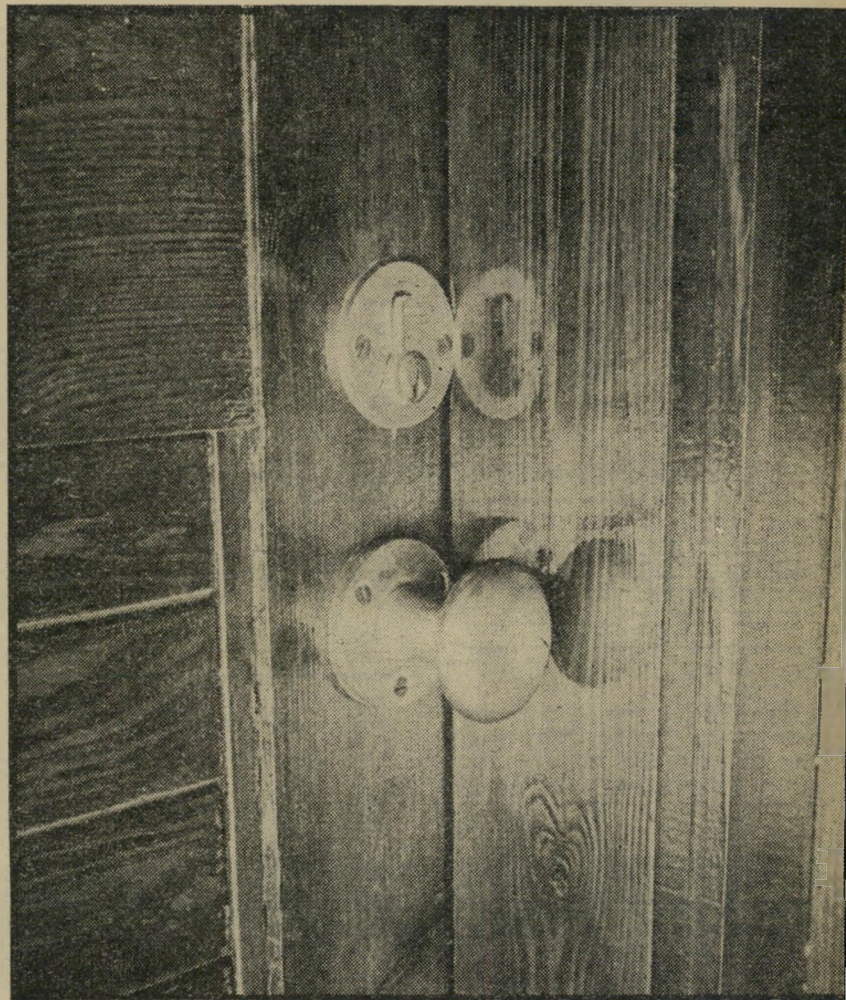
חצר החילה של בניוסף שופעת עצים, שביניהם בולטת פינת-גוריל (ברבקיו) גאה, ולפניה עץ-זית גדול. עץ-זית בסביון? זה קצת לא מקובל. למישטרה הסבר גם לכך: בידיה מצויה עדות של עובד התעשייה האזרחית, שראה — לדבריו — בעיניו, כיצד גורר מנוף מיוחד של התעשייה האזרחית את העץ, על שורשיו, לאתר שנעקר ממקומו הטבעי בלוד, ונשתל בי חצרו של בניוסף.

טענות אלה נגד המישנה-לסנהל-הכללי משחיתות רבים אחרים. כך, למשל, חוקרת בימים אלה המישטרה עדות, שלפיה הומין חברי-ועד בכיר של עובדי התעשייה האזרחית וילונות, בעשרות אלפי לירות, לבית הוועד, במקביל התקין בביתו וילונות שנעשו בו בידי אותו רסד, כאשר ראה זאת חברי-ועד אחר, הציג לו המומין להתקין אף אצלו וילונות, במחיר מיוחד.

בכל מיפעל גורמלי בעולם, כאשר היו מעולות האשמות כה חמורות בענייני טוהר-המידות נגד עובדים בכירים, היתה ההנהלה פונה למישטרה ביוזמתה וממתינה לתוצאות. בתעשייה האזרחית, הושלטה זה 25 שנה עליידי אתם אנשים, מתנהגים אחרת, כאשר החלה קבוצת חברי-ועד העובדים להאשים את שאר חברי-הוועד, את אל שווימר המנכ"ל ואשר בניוסף סגנו, הומינה ההנהלה מעקב צמוד של משרד-חקירות ידוע, על חברי-הוועד ועורכי-הדין שלהם, משה נחשון.

אל שווימר אף הציג לפני אחד מחברי הנהלתו תצלומים, שבהם ניראה הלה נכנס למישרד עורך-הדין נחשון, בהחאם לעדות מהימנה, שלמה התעשייה האזרחית עבור בילוש זה אחר עובדיה 7200 לירות, אלה הם כספים שמקורם בצורה זו ואחרת בתקציב-הביטחון, הנועדים לייצור כפירים, ולא למעקב אחר עובדים המעלים טענות בדבר שחיתות במפעל.

וילה באשדוד * **ד** ונמנה נאה להסתאבות ניתן למצוא במפעל-הבת של התעשייה האזרחית.



הידידות המצופות בזהב בבית ברגמן, מנהל ב.אלתא

מאחרי וילתו של אשר בניוסף, המישנה למנכ"ל התעשייה האזרחית, ניצבים מיכלי-דלק לחימום החילה בחורף הקר אשר בסביון. למעשה, מאחרי כל וילה בסביון ניצבים מיכלי-דלק לחימומה.

אולם אלה של בניוסף שונים, בעוד מרבית המיכלים הם מרובעים בצורתם, ניקנו בכסף טוב אצל ספקים שונים, הרי אלה של בניוסף עגולים, עשויים לא מפת דקיק אלא מסלדה מיוחדת בעובי סנטי-מטר, חסינים מפני אש ומרשימים ביותר. אלה הם לא סתם מיכלי-דלק, הם מיכלי-מנועים של מטוסי-סילון, שהיה ניתן לנצלם לשימוש המדינה פעמים רבות, לאריחת והובלת מנועים.

על-מנת להתקין לעצמו מיכלי-דלק, לא סנה בניוסף לשוק הפרטי כדי לקנות לו מיכלים, הוא לקח מיכלים של מנועי מטוסים. אולם כיוון שמילייה-מנועים גודר

דובר התעשייה האזרחית, דורון סוסניק, שנתבקש להגיב על הפרשה, לא עשה כך. אולם מקורביו של בניוסף ניסו לומר כי מקור מיכלייה-מנוע בעוד-פיה-הציוד של התעשייה האזרחית, המוצאים למכירת במיכרוים מדי-פעם.

הדבר ייתכן, אך יש לציין כי בידי המישטרה עדות של עובד במחסני עושיי הציוד, הטוען כי בניוסף נהג לבוא מדי-פעם ולקחת לביתו ציוד, ללא רישום. המישטרה חוקרת עדות זו, יחד עם עדויות אחרות.

מאווררים בלי מכס * **ב** עוד בניוסף השתמש בציוד צבאי של התעשייה האזרחית לחימום ביתו, חוקרת עתה המישטרה עדות של עובד

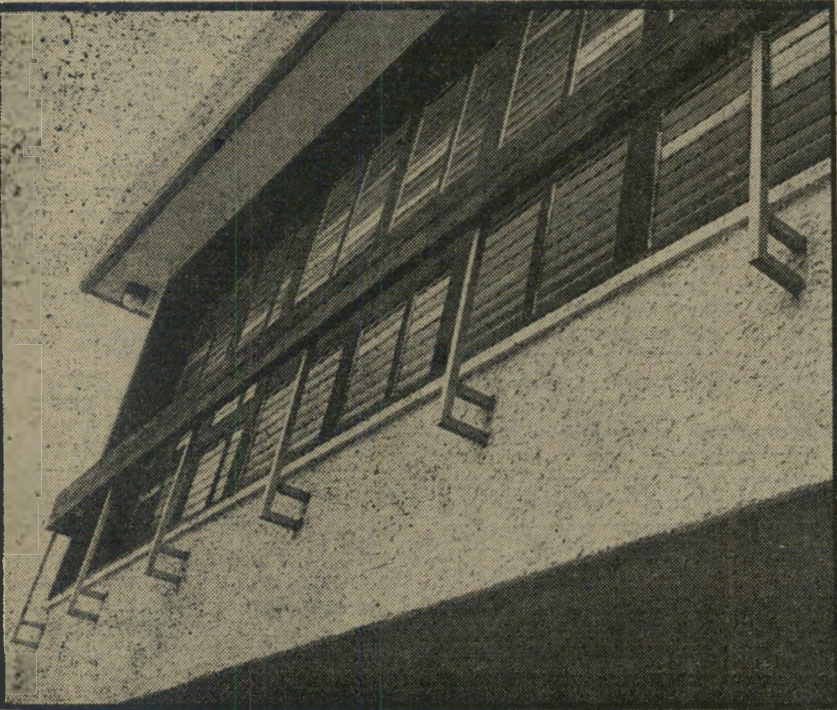
גאל לביב

אחר בתעשייה האזרחית, תמסרת על פרשה הנוגעת לאיוורור ביתו של בניוסף, העובד העיד כי הוא, אישית, וחבריו, הבריתו מאמריקה לישראל, במטוסי בואינג שרכשה התעשייה האזרחית בעיסקה עם שאל איינבורג, מאוררים גדולים, הכניסום אר-צה ללא מכס.

האדם המעיד עצמו נתפס פעם, באחת ההעברות, והפסיק פעילות זו. עדותו מסרה כי גם לביתו של בניוסף הובאו מאוררים מוברחים כאלה, והותקנו בין גג הרעפים לתיקרה. יש להניח כי בניוסף ראה בכך מתנת-שי, ולא ידע כלל כי המדובר בהבי

חבר-הנהלה בכיר של התעשייה האזרחית העריך את שווי המיכלים באלפי לירות. אולם עובדה זו אינה חשובה ביותר. חשוב העיקרון: שימוש ברכוש התעשייה האזרחית כרכוש פרטי.

ליום מדי, לקח רק את מחצית מיכלי המנוע. במקום שבו המחציות מתחברות זו לזו, בעזרת ברגים, להגנת המנוע, הלחיש — באמצעות ציוד התעשייה האזרחית — לחות-סלדה אטומים, וכך יצר לעצמו מיכלי-דלק מיוחדים-בימנם, תוך שהסך את המחצית השנייה של מיכלייה-מנועים לבלתי-שימשה.



המירפסת עם האבירים המזהבים בבית ברגמן